Heimskringla

kemr út á Laugardögum.

The Heimskringla Ptg. & Publ. Co.
útgefendr. [Publishers.]

Verð blaðsins í Canada og Bandaríkjunum er:
1 árgangur 12 mánuðir $2.00.
½ ——— 6 ——— $1.00.

Ritstjórinn geymir ekki greinar, sem eigi verða upptekna, og endrsendir þær eigi nema frímerki fyrir endrsendingu fylgi. Ritstjórinn svarar engum bréfum ritstjórn viðkomandi, nema í blaðinu. Nafnlausum bréfum er enginn gaumr gefinn. Eu ritstj. svarar höfundi undir merki eða bókstöfum, ef höf. tilteknu slíkt merki.

Uppsagnagildi að lögum, nema kaupandi sé alveg skuldlaus við blaðið.

Ritsjóri (Editor):
EGGERT JÓHANNSSON.

Ráðsmaðr (Busin. Manager):
EINAR ÓLAFSSON.

Peningar sendist í P. O. Money-Order, Registered Letter eða Express Money Order. Banka-ávísanir á aðra banka, en í Winnipeg, eru að einteknar með afföllum.

OFFICE:
Cor. Ross Ave. & Nena Str.
P. O. BOX 305.

NOTICE.

Mr. Jon Olafsson, Norden Office, 284 Grand Ave., Chicago, is our only authorized Advertising Agent in Chicago
The Hkr. Prtg. & Publ. Co.

$ 1.75

Það tilkynnist hér með vorum heiðruðu viðskiftamönnum, að í næstu tvo mánuði,

til 28. Februar,

að þeim degi meðtöldum, tökum vér

§ 1.75 sem fult andvirði
IX. árgangs Heimskringlu og
III. árg. Aldarinnar.

Lengur stendur það boð vort ekki og þýðingarlaust að fara fram á frest. En fjarlægum viðskiftamönnum til hægðarauka tökum vér gilt, að þeir sendi peningana áleiðis til vor síðasta dag Febrúar, svo framarlega sem á póstmerkinu á umslagi bréfsins stendur: 28. Febr. 1895.

Frá þessari reglu víkjum vér ekki og óskum þess vegna að enginn fari fram á það.

Þessi afsláttur fæst því að eins, að peningarnir verði sendir oss alveg kostnaðarlaust. Er ávísanir verða sendar, verða þeir, er það gera, að greiða hin nauðsynlegu víxil-laun. Innheimtumenn vorir fá heldur enga laun fyrir að senda oss þetta niðursetta gjald og mælumst vér því til að kaupendurnir fari ekki fram á að þeir takist ómök og kostnað á hendur í því sambandi.

Þetta boð gildir að eins að því er snertir fyrirfram borgun fyrir IX. árg. (1895). Þeir sem skulda oss nú, fyrir einn eða fleiri árganga blaðsins, geta því að eins orðið þessa kostaboðs aðnjótandi, að þeir jafnframt borgunnni fyrir 1895 sendi alla upphæðina, sem þeir skulda nú, samkvæmt reikningi á blaðinu.

Öllum skuldlausum viðskiftamönnum vorum er innanhandar að hagnýta sér þetta tækifæri, að fá blaðið með niðursettu verði, og vonum vér nú að þeir bregði við og sýni viðleitni að þægjast oss, sérstaklega þar sem sú þága vor er þeirra hagur. Í harðæri, eins og nú, álítum vér fjöldanum betra—og miklu betra, að fá 25 centa afslátt á blaðverðinu, en borga $2,00 og fá einhverja "premiu" með, sem efasamt verðgildi hefir, enda þótt sú aðferðin kynni að verða prentfélaginu kostnaðarminni. Þetta vonum vér að kaupendur blaðsins samsinni og láti oss njóta þess, að vér reynum að hugsa um þeirra hag ekki síður en hag félagsins.

Minnist þess að boðið stendur til

28. Febrúar

og ekki lengur.

FELAGSNEFNDIN.

Nýbyrjaða árið

óskum vér og vonum að reynist fjöldanum af fólki voru hér vestra árðsamara, en það umliðna. Að því er aðgerðir náttúrunnar út af fyrir sig snertir, var hið liðna ár hið ákjósanlegasta, alt til enda. Fyrstu mánuðir þess voru ekki meira en í meðallagi kaldir, vortíðin framan af umhleypingasöm, en sumartíðin svo hagstæð, að grassprettan og öll uppskera varð í heild sinni fyllilega í meðallagi og nýting öll með lang bezta móti. Hausttíðin öll var og sérlega hagstæð, og fjöldi af bændum þar af leiðandi betur og miklu betur búinn undir vorvinnuna næst, en í fyrra. Hvað vetrartíðina snertir, alt til síðustu stundar ársins, þá var hún svo æskileg sem framast mátti verða. Hið eina sem að henni varð fundið var snjóleysi, er gerði örðugra fyrir með vinnu í skógi, aðdrátt bændavöru o. fl. því.

Í öllu þessu var þá hið liðna ár reglulegt hagsældarár, en þá eru líka kostir þess taldir. Verzlunardeyðin, atvinnuskorturinn, peningaeklan og þar af leiðandi verðleysi á allri vöru framleiðandans umhverfði árinu í harðæristíð, þrátt fyrir viðvarandi veðurblíðu og til-tölulega góða uppskeru.

Hvernig hið nýbyrjaða ár kann að reynast, er ekki gott að segja, en víst er það almenn von manna, á hve góðum rökum sem hún kann að vera bygð, að rýmra verði um bændum í peningapyngjum auðmannanna og að úr þeim hrjóti fleiri og stærri peningar, heldur en raun varð á á hinu liðna ári. Það er engum efa undirorpið, að járnbrautirnar eru nákvæmustu fjárhagsmæliranir í landinu öllu. Í lok ársins 1893 heyrðist engin uppástunga um járnbrautalagning, enda hefir ekki lengi verið jafnlítið um bygging járnbrauta í allri Norður-Ameríku, eins og á síðastliðnu ári. Það er fásinna að trúa öllum sögum, sem heyrast, um járnbrautalagning, að minnsta kosti væri fásinna að trúa því, að þær verði lagðar á umtöluðu tímabili, en þegar mikið er talað um járnbrautalagning, þá má þó æfinlega eiga víst, að eitthvað talsvert af því tali lyktar með verklegum framkvæmdum. Um síðastl, 4—5 ár hefir ekki verið talað eins mikið um járnbrauta-lagning eins og um undanfarna 3—4 mánuði. Það eru yfir 30 þýðingarmiklar járnbrautir. sem nú er búið að ráðgera að byggja innan Bandaríkja á nýbyrjuðu ári. Þó ekki yrði nema einn fimti hluti bygður, þá reyndist það stórmikil atvinna og mikilfengleg framför yfir síðastl. ár. Að eins eina af öllum þessum fyrirhuguðu brautum viljum vér nefna, það er Duluth & Iron Range brautin frá Duluth norðvestur í járnnámahéruðin. Eigendur hennar eru steinolíu "kongarnir" — Rockefellers, er nú vilja ná í hveitiflutning ekki síður en járn. Ætla þeir sér nú að sögn að leggja braut þessa vestur til Grand Forks og þaðan í tveimur aðalkvíslum, vestur um Dakota og hina norður til Winnipeg og norðvestur þaðan í Saskatchewan-dalinn. Að þetta verði gert *með tímanum* er ekki ótrúlegt, en efasamt er að miklu verði afkastað að sumri.

Hvað Manitoba snertir, þá er ekki ólíklegt að tekið verði til starfa við að byggja járnbraut vestur í Dauphin-hérað. Þegar kringumstæðurnar eru athugaðar, þá er enda ótrúlegt, að það verði ekki gert. Suðausturbrautin er líka á prjónunum enn og verður það [illegible] og fyrr, komið undir fylkisstjórnina hvort sú braut verður bygð án frekari undandráttar eða ekki. Stjórnin hefir þegar fengið tilkynningu um, að ný fjárveitinga bæn til styrktar þeirri braut verði flutt á næsta þingi, sem tekur til starfa 24. þ. m. Af því er auðsætt, að enn er tækifæri að útvega fylkinu þessa áríðandi braut í áttina til stórvatnanna. Það má gera ráð fyrir að þetta brauta-mál verði sótt jafn knálega nú, eins og í sumar er leið og er ekki nema sennilegt að saman gangi þá um síðir með félaginu og stjórninni. Hvað sem öðrum brautum líður er þess vegna ekki neitt ólíklegt, að þessar tvær brautir verði bygðar að sumri, að einhverju eða öllu leyti, Dauphin-brautin og Suðausturbrautin. Ef þær báðar yrðu bygðar sama sumarið, myndaðist af því meiri atvinna en hér hefir verið á boðstólum um langan tíma. Hvað skyldi þá segja, ef stórbrautin, sem vesturlandinu öllu er allra brauta nauðsynlegust—Hudsonsflóa-brautin, kæmist á skrið? Það hefir verið og er enn tíðrætt um að bygging hennar sé í nánd, en af því svo oft er búið að kveikja falsvonir hjá mönnum, að því er hana snertir, þá trúa líklega fáir að bygging hennar sé fyrir hendi—fyrr en tekið er til starfa.

Eitthvað af þessu verður eflaust framkvæmt, og þess vegna von til að hið nýbyrjaða ár verði verkalýðnum arðsamara en hið síðastliðna.

Hvað búskap snertir, þá er það ljós vottur um framfaravonir, að gætnir menn og framsýnir hafa þegar ákvarðað að byggja 30 kornhlöður í Manitoba á komandi sumri, er til samans taka talsvert yfir 1 milj. bush. Ogilvie fél. byggir 13, Skógavatnsfél. 6, og Northern Elevator-fél. hér í Winnipeg 11 kornhlöður, þar af eina hér í bænum, er tekur 250,000 bush. Þeir menn, sem fyrir þessu standa, eru engir "loftkastala"-menn, og engin minnsta ástæða til að ætla, að þeir ráðist í stór fyrirtæki að ástæðulausu. Þeir trúa áreiðanlega að þetta nýbyrjaða ár verði vetra en hið liðna. Hví skyldu ekki fleiri vera þeim jafn trúaðir?

Réttlátur dómur.

þykir það ekki, sem um daginn var kveðinn upp yfir Eugene V. Debs, eftir því sem ýms blöð úr Bandaríkjum láta í ljósi. Það er líka sannnast, að það virðist einkennilegt að Debs og 6 aðrir formenn félagsins skuli dæmd ir til fangelsisvistar fyrir að hafa gert það, sem þriggja manna nefnd Clevelands forseta hafði skömmu áður sagt leyfilegt. Þó sú nefnd færi þungum orðum um sumt er gerðist í vinnustríðinu og þó hún léti í ljósi þá skoðun, að allsherjar vinnustríð ættu helzt ekki að eiga sér stað, þá gat hún ekki annað álitið, en að verkamenn hefðu óefaðan rétt til að sameina sig og gera uppihald á vinnu, ef annar væri ekki kostur til að fá kjör sín bætt. Samt sem áður leyfir dómari einn í Chicago sér að senda Debs í 6 mánaða fangelsi fyrir formennsku sína í stríðinu. Vitaskuld var hann ekki dæmdur fyrir formennsku sína beinlínis. Það sem feldi hann, var kæran, að hann hefði ekki hlýtt "forboði" dómstólanna. Þessi "forboð" (*Injunctions*) eru óviðkomandi þrepskjöldur í réttarganginum, sem aðallega sýnist uppfundinn til að villa mönnum sjónir og teyma þá ófavitandi út frá aðalmálinu. En þau eru undir eins "hnappheldan sem heldur", því hvað sem málinu sjálfu líður, hlaupa menn til að athuga og barma sér yfir þeirri smán, sem dómstólnum hefir verið sýnd, ef "forboðinu" var ekki hlýtt. Þetta var það sem feldi Debs og félaga hans. Hinar ýmsu járnbrautir, er hann átti í erjum við, létu dómstólana fyrirbjóða honum að snerta nokkra þeirra eign eða gera tilraun til að hindra lestaferðir. Þessu boði hlýddi hann ekki, af þeirri góðu og gildu ástæðu, eins og hann líka benti á undireins og honum var birt þetta bann, að honum var ómögulegt að ráða við félagsmenn sína mörg hundruð og þúsund mílur burtu frá Chicago. Þrátt fyrir þetta var hann í augum laganna sekur. Dómstólarnir fyrirbuðu honum sem fyrirliða A. R. U. félagsins að snerta eignir járnbrautarfélaganna, en hann hlýddi ekki og gerði með því dómstólunum skömm mikla. Fyrir það var hann dæmdur í fangelsi. Þegar ómögulegleikinn að hlýða er tekinn til greina, og þegar jafnframt er athugað nefndarálitið um rétt verkamanna til að gera uppihald á vinnu, þá virðist nokkuð hæpið að þetta sé réttlátur dómur. Dómstólarnir mættu nokkurn vegin eins vel ætlast til, að Debs gæti flogið til tunglsins eins og til þess, að hann, staddur í Chicago, gæti hindrað ærðan hóp af félagsmönnum sínum vestur í Colorado eða vestur á Kyrrahafsströnd frá að stöðva lestagang á einhverri járnbrautinni. Þó virðist réttvísin minni þegar athugað er, að brautarfélagið, er knálegast sótti þetta mál móti Debs, (Atcheson, Topeka & Santa Fé brautin) er ekki síður sekt en hann í að hafa fótum troðið forboð dómstólanna. Samkvæmt Inter-State verzlunarlögunum er öllum járnbrautum forboðið að gefa nokkrum viðskiftamönnum sínum sérstaka fylgnun. Þeir eiga allir að gjalda sömu upphæð fyrir sömu vöruteguud á jafnri vegalengd, með hvaða járnbraut sem er. En fyrir réttinum komst upp, að Santa Fé félagið hefir á ákveðnu tímabili endursent viðskiftamönnum sínum fullar $7 milj. af flutningsgjaldi því, er þeir voru skyldir að borga samkvæmt lögunum. Af þessu sést hve stórkostlegá félagið hefir brotið þetta "forboð" dómstólanna. Til þess að hafa flutning af öðrum félögum, endursendi það viðskiftamönnum sínum svo mikinn hluta flutningsverðsins, eftir að hafa innheimt fult gjald samkvæmt lögunum. Á þetta mintist dómarinn ekki einu orði, sá ekki eða lést ekki sjá, að félagið hefði smánað dómstólana í miklu stærri stíl en Debs, og afleiðingin er, að Debs fær 6 mán. fangelsi, en félagið sleppur.

Tóbaks-einveldið.

Blaðið WORLD í New York berst hreystilega gegn öllum einveldisfélögum, tekur eitt þeirra eftir annað fyrir og leiðirí ljós allar þeirra athafnir og vinnuaðferð, en sem félögin ætlast til að séu í skugganum. Félagið sem það sérstaklega er að elta ólar við nú sem stendur, er tóbaks-einveldið. Varð það til þess, að New Jersey-stjórnin hefir nú hafið mál gegn félagi þessu, því undir lögum þess ríkis fékk það tilveru sína. Aðallega er sú sókn hafin til að rannsaka bókhald og alla verzlunaraðferð félagsins, en líkindi eru til að fleira gagnlegt standi af rekstri þessum. Þannig hefir komizt upp, að einveldi þetta samanstendur nú af 11 stór-félögum, tóbaksgerðarfélögum, og að sameiginlegur höfuðstóll þess er $35 milj. Það hefir og verið sýnt, sem "World" hélt fram, að vald þessa félags er svo mikið, að stórkaupmenn þora ekki annað en kaupa að því. Ef þeir reyna að kaupa af smáfélögum, sem enn eru ekki dregin inn í einveldið, kemur einveldið til sögunnar og sér um að þeir geti ekkert fengið, kaupir heldur alt sem til er á því og því tímabili sjálft. Með þessu móti er einveldið vel á veg komið að eyðileggja öll sjálfstæð tóbaksgerðarfélög. Þetta, að kúga verzlunarmennina til að skifta við eina stofnun einungis, áliturr blaðið sönnun fyrir að félagið hafi ekki heimild til að starfa, að sú verzlunarstofnun sé ólögleg tilvera, sem leggur kapp á að takmarka viðskifti og verzlun í stað þess að útbreiða hvorttveggja, eins og lögin ætlast til, þegar félaginu í byrjun er veitt lagavernd og lagaleg tilvera.

Félagsskapur, sem starfar í alvég sömu átt og þessi, fer sívaxandi hér í landi, bæði í Bandaríkjunum og Canada, og er skaðræði. Þess vegna er óskandi að "World" vinni sigur í þessu máli, fullkomnari og meiri sigur en andvígismenn slíkra félaga enn hafa unnið á öðrum stöðum í Bandaríkjunum. Yrði það einusinni sýnt hvenær einveldi byrjar að takmarka viðskifti og þar af leiðandi verðskuldar lagalega upplelysing, þá yrði úr því vandalaust fyrir aðrar þjóðir að taka fyrir kverkarnar á slíkum félögum.

200 ára afmæli

sitt hélt "heimsbankinn" svo kallaði, réttu nafni, Englands-bankinn, 1. Jan. þ. m. Það var 1. Jan. 1695 að hann tók algerlega til starfa sem banki, þó formenn hans fengju leyfi til að lána Vilhjálmi konungi III. 6 milj. dollars gegn 8% afgjaldi, til að halda uppi ófriðnum við Frakka, 27. Júlí 1694.—Fyrsta nafn stofnunarinnar var "The Governor and Company of the Bank of England". Höfundur bankans, eða félagsins, var skozkur verzlunarmaður, William Patterson að nafni, og kom hann með þá tillögu sína, að stofna félagið, 1692. Í byrjun var félaginu gefin heimild til að halda reikninga alla yfir ríkisskuldir, gjalda allar afborganir og gefa út skuldabréf fyrir stjórnina, og fékk fyrir þann starfa $20,000 þóknun á ári. Upphaflega var bankinn þannig verkfæri, stjórnarinnar og hefir ávalt síðan verið þjónn stjórnarinnar að meir eða minna leyti, þó stöðugt séu þau bönd að rofna í seinni tíð, en meira hugsað um viðskifti þrivat manna.

Það eru nú full 160 ár síðan bankinn var fluttur á eign sína sem nú er, en sem síðan hefir verið aukin ár frá ári þangað til strætin umhverfis banna meiri útfærslu, enda þekur nú bankabyggingin meir en 3½ ekru af landi Strætin, sem liggja að bankanum eru: að sunnan Threadneedle Str. (er þar aðalinngangurinn), að vestan Princess Str., að norðan Lothbury Str. og að austan Bartholomew Lane. Byggingin er mikilfengleg og ramger, en ekki nema *ein* tasia á hæð og er því einkennileg mjög. Ókunnugur maður mætti ætla, að banki þessi væri takmark allra í Lundúnum, því að honum safnast látlaus straumur aðkomenda úr öllum áttum og eru eilíf hróp og köll að heyra umhverfis hann, þar ökumenn eru að troðast að eða frá með hesta sína og farþegja. Einkennileg eins og byggingin er utan að sjá, er þó búningur þjónanna, þegar inn er komið, enn einkennilegri. Háir og lágir eru þeir—mega allir til með að vera eins klæddir. Þeir eru allir með háan, gljáandi silkihatt í rauðbleikum frakka síðum og hárauðu vesti, en svörtum buxum. Auk heldur sendiboðarnir, smádrengir, sem fara með skeyti aftur og fram um borgina, eru skyldir til að vera í þessum einkennilega einkennis búningi.

Bankinn byrjaði með 6 milj. doll. höfuðstól, en tveimur árum síðar var hann aukinn um helming eða því sem næst, var þá $11 milj. Árið 1710 var höfuðstóllinn enn aukinn, færður upp í 27½ milj. doll. og stóð hann þannig til þess árið 1816, að innbórgaður höfuðstóll var meir en tvöfaldaður, færður upp í $72¾ milj., eða því sem næst, og er það höfuðstóll bankans nú. Hlutabréf bankans eru nú sem stendur um $1700 virði hvert, enda eru þau arðberandi eign. Á síðastl. 20 árum hefir meðalvöxtur stofnfjárins verið 10% á ári hverju. Á öllu tímabilinu hefir vöxturinn orðið minnst 4½%, á tímabilinu 1753 til 63, en mestur hefir hann orðið 27½%, árið 1697.

Fyrstu seðilpeningar er bankinn gaf út, giltu 20 pund sterl., gefnir út 1695. Árið 1759 gaf hann út 10 punda seðla, og 1793 5 punda seðla. Snemma á þessari öld gaf hann út bæði 1 og 2 pd. seðla, en 1814 voru þeir allir innleystir og ekki gefnir út síðan. Smærsti seðilpeningur bankans er nú 5 pund og hinn stærsti 1000 pund sterling. Þessir seðilpeningar eru viðurkendir verðmestir seðilpeningar í heimi, ganga alstaðar mótmælalaust með fullu nafnverði. Engan seðil sinn gefur bankinn út tvisvar, en innleysir hvern einn með gulli hvenær sem hann kemur til bankans. Er þá hinn innleysti seðill merktur svo, að ekki verður á honum villst og hann látinn út úr bankanum aftur. Eftir að seðlarnir eru þannig innleystir og merktir, eru þeir geymdir í þar til ætlaðri hirzlu í 10 ár, og að þeim tíma liðnum eyðilagðir.

Oft hefir banki þessi hinn mikli verið nær gjaldþrota, einkum á fyrstu árum æfinnar. Árið 1825, þegar 770 bankar urðu gjaldþrota á Englandi, var hann æði hætt kominn, en stóðst þó. Við byrjun ársins var gullsjóður hans nærri 71 milj. doll., en í lok ársins var ekki eftir nema ein einasta milj. í gulli. Oft hefir hann mætt ofsókn bæði leynt og ljóst, og árið 1780 var gerður aðsúgur að byggingunni og átti að eyða henni. Frá þeim tíma hefir bankinn 80 vopnaðir hermenn á verði á hverri nóttu í húsinu, frá kl. 7 á kveldi til kl. 7 að morgni. Eru herbúðir þeirra, vopnabúr o. s. frv. niðri í kjallaranum, samhliða gull og silfur hvelfingunum, þar sem málmur allur, sleginn og ósleginn, er geymdur á nóttunni í svo djúpu vatni, að 6 fet er ofan að haugunum eða hlöðunum. Það er þess vegna ekki auðgert fyrir þjófa að bera burtu gull eða silfur, þó maður setti sem svo, að þeim tækist að komast gegnum hervörðinn og niður í kjallara, því þar fyrir neðan aftur eru gull og silfurhvelfingarnar, barmafullar af vatni.

Mesta upphæðin sem bankinn hefir átt hjá stjórn Breta, er 74 milj. doll., árið 1816. Síðan 1830 hefir skuld stjórnarinnar stöðugt verið frá 50 til 60 milj. doll. og er sem stendur um 55 milj. Af því fé geldur hún að eins 2¾%. Að meðaltali nema öll viðskifti bankans um 30 milj. doll. á dag. Viðskifti Englandsbanka eru, með öðrum orðum, álíka mikil á hverjum degi, eins og eru viðskifti allra bankanna í Winnipeg til samans á 5 mánuðum.

Á bankanum vinna alls 1050 manns og nema samlögð árslaun þeirra 7 milj. dollara. Í félagsstjórninni eru 24 menn, er hver um sig verður að eiga 10,000 doll. virði af hlutum félagsins, ella komast þeir ekki í stjórnarnefndina. Laun hvers nefndarmanns fyrir að mæta á fundum eru $2,500. Hæztlaunaðir eru þeir: ráðsmaður bankans og gjaldkeri. Árslaun hvers um sig eru $5000.

Orða-belgurinn.

FRÁ MONTANA.

Fyrir rúmum 7 mánuðum síðan fór ég vestur hingað til að reyna að fá bót á heilsu minni, sem hafði þann árangur, að ég er heldur betri og vona að verði áframhald á því.

Helst er ég að hugsa um að hverfa aftur til baka til kunningja minna í Argyle, enda þó að ég heyri sagt að þeir hafi fækkaðsíðan égfór—"Útiervinskapurinn, þá af er könnunni"—, með því að það er ördið töluvert hart að fá hér heimilisréttarlönd, nema þá eitt og eitt hingað og þangað, en ég hefði heldur kosið að ná þar landi, sem fleiri Íslendingar gætu tekið lönd. Í tilefni af línum þessum vildi ég geta þess, að það er í orði að opnað verði í vor töluvert stórt landspláss (Reserve) fyrir heimilisrétt, eitthvað 150 mílur suðvestur héðan, er eftir sögn liggur báðumegin við landamærin á Idaho og Washington og kvað vera frá 30—50 mílur frá járnbraut.—Ég hefi talað við menn, sem hafa farið í gegnum þetta land. og ber öllum saman um. að það sé eitthvert það ágætasta land, og að menn geti valið um lönd, hvort heldur er til akuryrkju eða kvikfjárræktar. Þetta er dalur með fjöllum umhverfis og rennur á eftir dalnum og er þar nægur skógur. Ég hefi talað við mjög márga, sem ætla að reyna að ná þar landi, þegar það verður opnað, hvenær svo sem það verður. Það er svo sem ekki neitt víst, að það verði í vor; það er að eins tilgáta enn sem komið er, því þó stjórnin hafi það nú á prjónunum, þá er óvíst hvenær hún fellir af, því reynslan hefir sýnt, að samkynja mál hafa dagað uppi svo árum skiftir. Opnist þetta land áður en ég kem norður, þá líkast reyni ég til að fara og skoða það; auðvitað er það seint að skoða það eftir að það er ópnað, ef maður ætlar sér að ná þar landi, því óðar en svona lönd opnast, eru þau upptekin.—Ef einhverjir vildu leita sér frekari upplýsinga um land þetta, þá þurfa þeir ekki annað en að skrifa agent í St. Paul, sem hefir auglýst að hann skuli senda allar nauðsynlegar upplýsingar og landabréf ókeypis hverjum sem óskar úr norðvesturríkjunum. Address hans er: P. B. Groat, Gen'l Imigration Agent, St. Paul, Minn.

Það er annars merkilegt, að Íslendingar skuli ekki hafa álpast ofan á neitt landsvæði hér í þessum yndislegu fjalllöndum. Ég er viss um að það hefði átt betur við þá, heldur en sléttlendið og þó ekki sízt, þá tekið er, tillit til tíðarfarsins. Síðan ég kom hér hefir verið sú bezta tíð, sem ég hefi lifað.—Það þarf ekki að segja um þetta land eins og sagt var um Manitoba: "leikur jafnan svalur andi um Manitoba-sléttunar", því meiri partinn af tímanum er logn, og þá vindur er, er hann hægur. Heita mátti að væri frostlaust nótt og dag til 1. Desember, en síðan hefir fallið lítill snjór og er hægt frost og bezta veður.

Hveitirækt er hér lítil, en hafrarækt meiri. Garð- og griparækt er mikið stunduð; margir hafa keypt 5—10 ekrur af landi í grend við bæinn og geta fjölskyldumenn lifað á þeim góðu lífi; þeir hafa flestir 1—3 kýr, en þurfa þó að kaupa hey handa þeim, sem er dýrt—frá $7—10 tonnið, því alt hey verður að rækta, en sumarhaga hafa þeir nægann í fjalllendinu, sem er alt ótekið land og verður aldrei tekið, því menn hér eiga ekki á hættu að rækta nokkuð án þess að geta hleypt vatni á, enda eru allstaðar vatnsveitingaskurðir, sem flestir tilheyra sérstökum félögum, og þarf að borga þeim fyrir brúkun vatnsskurðanna.—Mér sýnist að þeir vinna hægt og rólega við þennan garðræktarbúskap sinn og þeir segjast græða á honum, en ég hefi enn ekki getað komið því í mitt höfuð. Ekki eru þeir skuldugir svo miklu nemi, né heldur bændur út um landið, en þeir kvarta samt mjög yfir hörðum tímum, en ég sé þá ekki hér og held að þeir viti ekki hvað harðir tímar eru. Ég hefi lesið af og til 3 ensk blöð hér og ekki séð eina einustu auglýsingu um, að eigi að selja pantsettar vörur eða gripi né lönd. Fjárrækt er hér víða í stórum stíl, og segja þeir að hún borgi sig betur en nokkuð annað.—Kaupgjald var hér í sumar $2 á dag, en atvinna heldur lítil, eftir því sem vant er.—Vinna við skógarhögg er hér ætíð nægileg vetur og sumar og goldin 90 cents til $1,25 á cord hvert; viður allur er hér sagaður og klofinn með fleigum, axir einungis brúkaðar til að höggva af lim; undirviður sézt hér ekki. Viðartegundir eru mest, Pine, nokkuð af Tamrac, en harðviður enginn.

ÞORSTEINN ANTONIUSSON.

Missoula, Montana, 15. Des. 1894.